

هنر آنلاین
English فارسی

خانه سینما آثار کتاب و ادبیات موسیقی فرهنگی رادیو و تلویزیون وزارت ارشاد جسمی گزارش تصویری تبلیغات جلد رسانه ای هنرگردی

کد خبر: 104210 تاریخ: ۱۳۹۶/۰۴/۲۷

پربیننده ترین ها

- ماجراجای زندانی شدن پیمان جمشیدی
- خون نگار هشتگهای موسیقی در میان سایهها
- «انجمن اشباح» اسبق رسمی می‌شود
- مسئله سلامت، زمینهساز برای گسترش خیال
- واکنش عرفان هماماسبی به نفق کیمترش در خورمستان؛ ابراهامی جدی برای بودن ما وجود دارد
- سینمای شاعرانه صرفا تلیف نیست!
- روشنایی از ۵ کتاب سیدمحمد سالوات لطیفی
- پاسخ ورز فرهنگ درباره جزایی اهمیت برگزاری جشنواره جهانی قهر در شرایط فعلی کشور
- بارنمایی سفر در کنار عباس کیارستمی بسیار زیار رنگ است!
- سینما یا سفر آغاز شد
- واکنش نهیهتکند «دامداد خار»؛ پروید استقلال کنیدا

آخرین اخبار

- 5 دلیل فنی که ثابت می‌کند FortiGate ADF برای شرکت‌های ایرانی بیینه است
- ماجراجای زندانی شدن پیمان جمشیدی
- برگزشت شخصیت اصلی مستند «آهن‌ریز»؛ فیلمبرداری در فرانسه ادامه می‌یابد
- انتشار کتاب «دهای موسیقی دهمگی ایران» توسط بنیاد روژکی
- واکنش نهیهتکند «دامداد خار»؛ پروید استقلال کنیدا
- شکل‌ها عرصه حیات فکری و اجتماعی ما را فرا گرفته است
- حلقه غلبه‌مانندی؛ زیر ذرهبین معلمان و پژوهشگران می‌رود.
- «انجمن اشباح» اسبق رسمی می‌شود
- انتشار دومین فیلم سینمایی «پوچای مردم»

نشان ترکمنچای برای عکاسان زن

ما را سامانی: مسئولین در لحظه تصمیم‌گیری به چه چیز فکر می‌کنند؟

سرپرست تجسمی هنرانلاین: وقتی که مسئولین تصمیم می‌گیرند دقیقاً به چه مسائلی می‌اندیشند؟ بر کدام ویژگی‌ها تأکید می‌کنند؟ بر روی چه موارد و مضامینی تمرکز می‌کنند؟ چه شخصهائی را مورد توجه قرار می‌دهند؟ چگونه جواب کار را در نظر می‌گیرند؟ چه مضامینی و بیان بهتر منابع چه کسانی را در نظر می‌گیرند؟ حقیقتاً در لحظه تصمیم‌گیری به چه چیز فکر می‌کنند؟

پس از گذشت حدود 17 سال از تأسیس انجمن عکاسان مطبوعات ایران اسماعیل اولین دوره اعطای نشان عکاس سال از سوی این انجمن برگزار می‌شود.

این تصمیم پس از برگزاری گردهمانی انجمن صنفی عکاسان مطبوعات در سال گذشته اتخاذ می‌شود. سرانجام در روز ششم مورخ پرست و هشتم مرداد این رخداد صنفی برگزار و هفت نشان به عکاسان برگزیده و پیشگاموت اهدا می‌شود. فعالیت‌های این چنینی از سوی انجمن‌های صنفی فرانسه، عرب و شان توجه است با توجه به این‌که وظیفه این انجمن‌های صنفی دفاع از منافع حقوقی، قضایی، اجتماعی و حرفه‌ای اعضای آن است.

اما وقتی به عناوین نشان‌ها توجه کنیم همه شامل فعالیت‌های عکاسان زن عنوان عکاسی خیری قرار می‌گیرد به جز یک عنوان که در نگاه اول کمی ویژه به نظر می‌رسد اما اگر به خوبی مورد بررسی قرار بگیرد، سوالاتی در ذهن ایجاد می‌شود: عنوان "نشان عکاس برتر زن سال"

اولین سوالی که باید به آن پاسخ گفت، این است که چرا جذابیتی برای جنس زن و مرد که در کنار هم مشغول به انجام یک عمل صنفی هستند باید در ابتدا این گونه جدا شوند؟ آیا خود این نگاه تبعیض‌آمیز نیست؟ در برابر این بخش آمده (بخشی آقاها) بیابیم عنوانی اساسی گذاشته اند و برگزیده نهائی، حیات انتخاب و دلایل انتخاب در اینجا آورده می‌شود! "باقریش عنوان عکاس برتر زن سال در ابتدای امر برای انجذاب و سایر اعضای محترم هیأت داوران با توجه به نگاه جنسیت زده حاکم بر این عنوان سخت و دشوار می‌نمود. ما بر این سابق بودیم که تبعیض را با تبعیض نمی‌توان چیران کرد. آنچه بنده حقیر و سایر اعضای گروه را برای پذیرفتن چنین مسوولیتی مجاب و قانع نمود، ایجاد مشوقه‌های لازم از طریق این عنوان و کشایش راه و انگیزه‌های جدید در جامعه بانوان عکاسی ایران بود.

در شرایطی که جامعه رسانه‌ای کشور شامل جراید، خبرنگاران و سایت‌های خبری با نگاهی جنسیت‌زده و تبعیض‌آمیز قابلیت‌های زنان عکاس را نادیده می‌گیرند و عکاسان زن ما با مشکلات ناشی از عدم استخدام و به کارگیری توانائی‌هایشان، عدم پرداخت حقوق و حق‌ارتحه در صورت اشتغال دانش بیبه و امنیت شغلی و در مواردی حتی دریافت نکردن یک ورق کارت خبرنگاری روبرو هستند این عنوان تلاش می‌کند بار دیگر توانائی‌های زن فعال و هوشمند ایرانی را چون آینده‌ای برابر چشتمان جامعه مطبوعاتی قرار دهد."

متن بیابیه ابتدائی را آروز می‌کند که اصلاً عناوینی این چنین جنسیتی، برجسته و از طرفی خاص، برای عکاسان زن جامعه ایران به ارمان خواهد آورد. اما چرا و چگونه تصمیمی این گونه تبعیض‌آمیز اتخاذ می‌شود این عنوان در نگاه اول به نظر حامی سر سخت حقوق زنان است اما در این میان برای به دست آوردن عنوانی این قدر ویژه چه چیزهایی را از کف می‌دهیم؟

تاریخ بشر سرشار است از رشادهائی مردسالارانه، تفکرانی مردانه و تصمیم‌گیری‌های مذکور منشئه. فضای رسانه ایران نیز از این امر مستثنی نیست در رسانه همیشه نگاه مردسالارانه و به تبع آن منافعی در این میان به سود همین نگاه وجود دارد اقداماتی جهت حذف نگاه مردسالارانه و مدیریت‌های مردانه در ایران حکایت همان اقدامات علیه تولید و توزیع اسلحه و تصویب قانون عدم استفاده از اسلحه گرم در آمریکا را دارم. مثال‌هاست که این کشور تلفات زیادی به دلیل عدم وجود این قانون داده است اما ناچارها برای منع آن به نتیجه نرسید، چون افرادی از آن سود می‌برند. البته متلاهای متعددی در ایران در همین راستا تلاش کرده اند.

زمینه می‌توان آورد که از دگرگونی‌ها در اینجا خودداری می‌کنم.

نگاه‌های تبیینی آمیز در طول تاریخ ادامه می‌یابد تا آن‌جا که در عصر روشنگری قرن ۱۸ میلادی گام‌های نخستین برای حضور زنان متفکر و تأثیرگذار در جامعه برداشته شد و اسم زنان ابتدا در پوششی مردانه وارد تاریخ شد تا در اوایل قرن بیستم موج اول جنبش‌های سیاسی، اجتماعی و ایدئولوژیک علیه تبعیضات جنسیتی یا به عرصه گذاشت و حق‌خواهی زنان متفکر قرن هجدهم سرانجام در قرن بیستم تا حدوثی محقق شد. از آن زمان اقدامات زیادی جهت برچسب بردن جنس زن و اخذ حقوق از دست‌رفته ایشان صورت گرفت و جهان این‌بار سرشار شد از شه‌راهایی علیه تبعیض جنسیت و امروزه هم جای خود را به نگاه مثبت جنسیتی داده است. نگاه مثبتی که جایایش را در اکثر رخداد‌های سیاسی، اجتماعی، علمی، فرهنگی، ادبی، هنری و غیره می‌بینیم؛ نگاهی که منوط شده به اختصاص دادن امتیازها و امکاناتی در ظاهر ویژه در سراسر جهان. اما نتیجه این نگاه پیوسته و مداوم جهانی باعث شده تا زن موجودی ضعیف شمرده شود که به مدد طبابت امکانات مضاعف می‌تواند خود را به بالا بکشد.

اما مرز باریکی‌ست میان نگاه مثبت جنسیتی و نگاه ترجم‌آمیز جنسیتی؛ سال‌هاست که مسئولان‌های جهانی به زن مسلمان اهل خاورمیانه توجه ویژه‌ای داشته‌اند و این نه از سر دلسوزی و عدالت‌خواهی و مساوات و غیره است بلکه برای حفظ ظاهر و بهترین این دست مسئولان‌هاست. همین‌طور دانشگاه‌های اروپایی که دقیقاً هر ساله این نوع انتخاب و پذیرش به شکل رونقیده در دستور کارشان قرار می‌گیرد. این‌ها همان امتیازاتی‌ست که جهان اولی‌ها برای شرایط بد توسعه نیافتگی جهان سومی‌ها در نظر گرفته‌اند که مرزی دارد از مو باریک‌تر میان تحسین و تحقیر.

اغلب هنرمندان (به ویژه زنان خاورمیانه) احتمالاً در مسیر کار حرفه‌ای مشغول این امتیازات ناشی از نگاه مثبت جنسیتی بشوند، اما چرا باید این امتیاز باز هم در قالب خاورمیانه -ایران- برای همه نگامان زن مسلمان در نظر گرفته شود و در نهایت نتوانی طرح شود که موافقی علاوه بر نگاهی که دگر شد در پی نداشته باشد؟

عنوان "نشان عکاس برتر زن سال" عنوانی است که برای یکی از هفت بخش اولین نشان عکاسان مطبوعاتی در نظر گرفته شده است. این عنوان شاید در نگاه اول بسیار برجسته باشد اما کافی است کمی در آن عمیق بشویم. این نشان در گام اول زن و مرد را در فضای مطبوعات از هم جدا می‌کند نه تنها مدیران را به اهمیت در نظر گرفتن برابری آن‌ها در حق و حقوق مجاب نمی‌کند بلکه باز دیگر مشوق رفتار تبعیض آمیز آنان با عکاسان در رسانه می‌شود. زمانی که عکاسان زن و مرد در جامعهای مشترک و رسانه‌ای واحد کار می‌کنند و برای انجام پروژه حرفه‌ای‌شان مسیری یگانه را باید طی کنند، چرا زن و مرد در این رخدادها باید به شکلی جداگانه ارزیابی شوند مگر اینکه زنان را موجوداتی "استثنایی" -با بار منفی این واژه- در نظر بگیریم. با این‌که زنان موجودات غیرنصفه ضعیف هستند و اگر عکاسی خبری می‌کنند پس کاری خارق‌العاده و بسیار پیش‌تر از سطح توانایی ذهنی و بدنی خود انجام می‌دهند؛ مرز باریکی‌ست میان نگاه مثبت جنسیتی و نگاه ترجم آمیز جنسیتی.

فارغ از مرور چند باره تفاوت‌ها و تمایزات زنانه و مردانه نکته مهمی که در اینجا باید مورد توجه قرار بگیرد نواقب نابعدلانه این جدانگاری‌های نشان‌گونه است؛ و آن گرفتن چهار فرصت دیگر از زنان عکاس در اولین دوره اهدای نشان به ازای تنها یک فرصت

جدانگاری‌های نشان‌گونه است؛ و آن گرفتن چهار فرصت دیگر از زنان عکاس در اولین دوره اهدای نشان به ازای تنها یک فرصت است. اولین دوره اهدای نشان عکاس برتر انجمن مطبوعات ایران مشتمل بر هفت بخش بود: عکاسی خبری، عکاسی مستند، عکاسی ورزشی، عکاسی زن، عکاس پیشگام و روزنامه برتر که با کنار گذاشتن دو بخش آخر و نادیده گرفتن بخش زنانه، زنان عکاس به جای حضور در تنها یک بخش، یعنی "عکاس زن"، امکان حضور در چهار بخش دیگر را داشتند. می‌توانستند هم‌تراز با دیگر همکاران مرد مورد ارزیابی قرار بگیرند. شانس‌های دیگری برای انتخاب شدن داشتند که با تصویرب این نشان از آن‌ها دریغ شده است.

عین بیانیه که در بالا آمده است، آینده‌ای را متصور می‌شود که در حال آن، فرصت‌هایی را از مخاطبین خود گرفته است. متوجه کردن مسئولین در رسانه‌ها نسبت به رعایت حقوق همکاران زن به طرق دیگر نیز می‌تواند صورت بگیرد به شکلی که نتیجه فرصت خواهی‌ها باعث فرصت سوزی نشود.

در ادامه باید یادآور شد که اغلب مسئولین در هیئت مدیره انجمن و جمع‌کنشیری از اعضای درجه ۱ این انجمن و همچنین بسیاری از اعضای با سابقه انجمن نامبرده، مسئولین و دبیرهای بخش عکس در جراید و خبرگزاری‌ها هستند و در تمام این ۱۷ سالی که از تأسیس این انجمن می‌گذرد زمان بسیاری در اختیار بوده تا اقداماتی جهت سهولت در کار عکاسان زن و تخصیص حقوق واقعی از سوی ایشان صورت بگیرد. اگر تمام این سال‌ها برای تمام این اقدامات کافی نبود، پس از دست یک نشان تازه نفس و نادرجا چه انتظاری می‌توان داشت.

در پی ذکر این نکات برائضافی است اگر اقدامات و فعالیت‌های مناسب و به جای انجمن عکاسان مطبوعات ایران را به راحتی نادیده بگیریم. یکی از آنها همین اهدای نشان عکاس برتر است که در نوع خود قابل توجه است و البته تنها یک دوره از آغاز آن می‌گذرد و به هر صورت امید است همچون دیگر فعالیت‌های انجمن این نشان نیز مورد ارزیابی و بررسی دوباره قرار بگیرد.

فایده‌سازان دچار خود دلسوزی هستند / میهن‌گران قیام کوتاه
چین در حوزه نرم و سختار به تکامل نرسیدند

ادامه ...

<https://www.honaronline.ir/fa/tiny/news-104210>

نشان ترکمنچای برای عکاسان زن

سارا ساسانی: مسئولین در لحظه تصمیم‌گیری به چه چیز فکر می‌کنند؟

وقتی که مسئولین تصمیم می‌گیرند دقیقاً به چه مسائلی می‌اندیشند؟ بر کدام ویژگی‌ها تأکید می‌کنند؟ بر روی چه موارد و مصائبی تمرکز می‌کنند؟ چه شاخص‌هایی را مورد توجه قرار می‌دهند؟ چگونه جوانب کار را در نظر می‌گیرند؟ چه منافعی و به بیان بهتر منافع چه کسانی را در نظر می‌گیرند؟ حقیقتاً در لحظه تصمیم‌گیری به چه چیز فکر می‌کنند؟

پس از گذشت حدود ۱۷ سال از تأسیس انجمن عکاسان مطبوعات ایران امسال اولین دوره اعطای نشان عکاس سال از سوی این انجمن برگزار می‌شود. این تصمیم پس از برگزاری گردهمایی انجمن صنفی عکاسان مطبوعات در سال گذشته اتخاذ می‌شود. سرانجام در روز شنبه مورخ بیست و هشتم مرداد این رخداد صنفی برگزار و هفت نشان به عکاسان برگزیده و پیشکسوت اهدا می‌شود. فعالیت‌های این‌چنینی از سوی انجمن‌های صنفی فی‌نفسه خوب و شایان توجه است با توجه به این‌که وظیفه این انجمن‌های صنفی دفاع از منافع حقوقی، قضایی، اجتماعی و حرفه‌ای اعضای آن است.

اما وقتی به عناوین نشان‌ها توجه کنیم، همه شامل فعالیت‌های عکاسان زیر عنوان عکاسی خبری قرار می‌گیرد به جز یک عنوان که در نگاه اول کمی ویژه به نظر می‌رسد اما اگر به خوبی مورد بررسی قرار بگیرد، سوالاتی در ذهن ایجاد می‌شود؛ عنوان "نشان عکاس برتر زن سال."

اولین سؤالی که باید به آن پاسخ گفت؛ این است که چرا جدایی، چرا دو جنس زن و مرد که در کنار هم مشغول به انجام به عمل صنفی هستند باید در ابتدا این‌گونه جدا شوند؟ آیا خود این نگاه تبعیض‌آمیز نیست؟ در بیانیه این بخش آمده (بخش آغازین بیانیه منهای اسامی کاندیدا و برگزیده نهایی، هیأت انتخاب و دلایل انتخاب در اینجا آورده می‌شود): "پذیرفتن عنوان عکاس برتر زن سال از ابتدای امر برای اینجانب و سایر اعضای محترم هیأت داوران با توجه به نگاه جنسیت زده حاکم بر این عنوان سخت و دشوار می‌نمود. ما بر این سیاق بودیم که تبعیض را با تبعیض نمی‌توان جبران کرد. آنچه بنده حقیر و سایر اعضای گروه را برای پذیرفتن چنین مسوولیتی مجاب و قانع نمود، ایجاد مشوق‌های لازم از طریق این عنوان و گشایش راه و انگیزه‌ای جدید در جامعه بانوان عکاسی ایران بود.

در شرایطی که جامعه رسانه‌ای کشور شامل جراید، خبرگزاری‌ها و سایت‌های خبری با نگاهی جنسیت‌زده و تبعیض‌آمیز قابلیت‌های زنان عکاس را نادیده می‌گیرند و عکاسان زن ما با مشکلات ناشی از عدم استخدام و به کارگیری توانایی‌هایشان، عدم پرداخت حقوق و حق‌الزحمه در صورت استخدام، نداشتن بیمه و امنیت شغلی و در مواردی حتی دریافت نکردن یک ورق کارت خبرنگاری روبرو هستند، این عنوان تلاش می‌کند بار دیگر توانایی‌های زن فعال و هوشمند ایرانی را چون آیین‌های برابر چشمان جامعه مطبوعاتی قرار دهد..."

متن بیانیه آینده‌ای را آرزو می‌کند که احتمالاً عناوینی این چنین جنسیتی، برجسته و از طرفی خاص، برای عکاسان زن جامعه ایران به ارمغان خواهد آورد. اما چرا و چگونه تصمیمی این گونه تبعیض آمیز اتخاذ می‌شود، این عنوان در نگاه اول به نظر حامی سر سخت حقوق زنان است اما در این میان برای به دست آوردن عنوانی این قدر ویژه چه چیزهایی را از کف می‌دهیم؟

تاریخ بشر سرشار است از رخدادهای مردسالارانه، تفکراتی مردانه و تصمیم‌گیری‌های مذکر منشانه. فضای رسانه ایران نیز از این امر مستثنی نیست، در رسانه همیشه نگاهی مردسالارانه و به تبع آن منافی در این میان به سود همین نگاه وجود دارد، اقداماتی جهت حذف نگاه مردسالارانه و مدیریت‌های مردانه در ایران حکایت همان اقدامات علیه تولید و توزیع اسلحه و تصویب قانون عدم استفاده از اسلحه گرم در امریکا را دارد، سال‌هاست که این کشور تلفات زیادی به دلیل عدم وجود این قانون داده است اما تلاش‌ها برای منع آن به نتیجه نمی‌رسد، چون افرادی از آن سود می‌برند، البته مثال‌های متعددی در ایران در همین زمینه می‌توان آورد که از ذکر آن‌ها در اینجا خودداری می‌کنم.

نگاه‌های تبعیض آمیز در طول تاریخ ادامه می‌یابد تا آن‌جا که در عصر روشنگری قرن ۱۸ میلادی گام‌های نخستین برای حضور زنان متفکر و تأثیرگذار در جامعه برداشته شد و اسم زنان ابتدا در پوششی مردانه وارد تاریخ شد تا در اوایل قرن بیستم موج اول جنبش‌های سیاسی، اجتماعی و ایدئولوژیک علیه تبعیضات جنسیتی پا به عرصه گذاشت و حق خواهی زنان متفکر قرن هجدهم سرانجام در قرن بیستم تا حدودی محقق شد. از آن زمان اقدامات زیادی جهت برجسته کردن جنس زن و اخذ حقوق از دست‌رفته ایشان صورت گرفت و جهان این بار سرشار شد از شعارهایی علیه تبعیض جنسیت و امروزه هم جای خود را به "نگاه مثبت جنسیتی" داده است. نگاه مثبتی که جاپایش را در اکثر رخدادهای سیاسی، اجتماعی، علمی، فرهنگی، ادبی، هنری و غیره می‌بینیم؛ نگاهی که منوط شده به اختصاص دادن امتیازها و امکاناتی در ظاهر ویژه در سراسر جهان. اما نتیجه این نگاه پیوسته و مداوم جهانی باعث شده تا زن موجودی ضعیف شمرده شود که به مدد طناب امکانات مضاعف می‌توانند خود را به بالا بکشند.

اما مرز باریکی است میان نگاه مثبت جنسیتی و نگاه ترحم آمیز جنسیتی؛ سال‌هاست که فستیوال‌های جهانی به زن مسلمان اهل خاورمیانه توجه ویژه‌ای داشته‌اند و این نه از سر دلسوزی و عدالت خواهی و مساوات و غیره است بلکه برای حفظ ظاهر و ویتترین این دست فستیوال‌هاست. همین‌طور دانشگاه‌های اروپایی که دقیقاً هر ساله این نوع انتخاب و پذیرش به شکل نانوشته در دستور کارشان قرار می‌گیرد. این‌ها همان امتیازاتی است که جهان اولی‌ها برای شرایط بد توسعه نیافتگی جهان سوم‌ها در نظر گرفته‌اند که مرزی دارد از مو باریک‌تر میان تحسین و تحقیر. اغلب هنرمندان (به ویژه زنان خاورمیانه) احتمالاً در مسیر کار حرفه‌ای مشمول این امتیازات ناشی از نگاه مثبت جنسیتی بشوند، اما چرا باید این امتیاز باز هم در قلب خاورمیانه -ایران- برای همه عکاسان زن مسلمان در نظر گرفته شود و در نهایت عنوانی طرح شود که عواقبی علاوه بر نکاتی که ذکر شد در پی داشته باشد؟

عنوان "نشان عکاس برتر زن سال" عنوانی است که برای یکی از هفت بخش اولین نشان عکاسان مطبوعاتی در نظر گرفته شده است. این عنوان شاید در نگاه اول بسیار برجسته باشد اما کافی است کمی در آن عمیق بشویم. این نشان در گام اول زن و مرد را در فضای مطبوعات از هم جدا می‌کند نه تنها مدیران را به اهمیت در نظر گرفتن برابری آن‌ها در حق و حقوق مجاب نمی‌کند بلکه بار دیگر مشوق رفتار تبعیض آمیز آنان با عکاسان در رسانه می‌شود. زمانی که عکاسان زن و مرد در جامعه‌ای مشترک و رسانه‌ای واحد کار می‌کنند و برای انجام پروژه حرفه‌ای‌شان مسیری یگانه را باید طی کنند، چرا زن و مرد در این رخدادهای باید به شکلی جداگانه ارزیابی شوند مگر اینکه زنان را موجوداتی "استثنایی" - با بار منفی این واژه - در نظر بگیریم. یا این‌که زنان موجوداتی فی‌نفسه ضعیف هستند و اگر عکاسی خبری می‌کنند پس کاری خارق‌العاده و بسیار بیش‌تر از سطح توانایی ذهنی و بدنی خود انجام می‌دهند؛ مرز باریکی‌ست میان نگاه مثبت جنسیتی و نگاه ترحم آمیز جنسیتی.

فارغ از مرور چند باره تفاوت‌ها و تمایزات زنانه و مردانه نکته مهمی که در اینجا باید مورد توجه قرار بگیرد عواقب ناعادلانه این جدانگاری‌های نشان‌گونه است؛ و آن گرفتن چهار فرصت دیگر از زنان عکاس در اولین دوره اهدای نشان به ازای تنها یک فرصت است. اولین دوره اهدای نشان عکاس برتر انجمن مطبوعات ایران مشتمل بر هفت بخش بود؛ عکاسی خبری، عکاسی مستند، عکاسی ورزشی، عکاس زن، عکاس پیشگام و روزنامه برتر که با کنار گذاشتن دو بخش آخر و نادیده گرفتن بخش زنانه، زنان عکاس به جای حضور در تنها یک بخش، یعنی "عکاس زن"، امکان حضور در چهار بخش دیگر را داشتند. می‌توانستند هم‌تراز با دیگر همکاران مرد مورد ارزیابی قرار بگیرند. شانس‌های دیگری برای انتخاب شدن داشتند که با تصویب این نشان از آن‌ها دریغ شده است.

متن بیانیه که در بالا آمده است، آینده‌ای را متصور می‌شود که در حال آن، فرصت‌هایی را از مخاطبین خود گرفته است. متوجه کردن مسئولین در رسانه‌ها نسبت به رعایت حقوق همکاران زن به طرق دیگر نیز می‌تواند صورت بگیرد به شکلی که نتیجه فرصت‌خواهی‌ها باعث فرصت‌سوزی نشود.

در ادامه باید یادآور شد که اغلب مسئولین در هیئت مدیره انجمن و جمع‌کنیری از اعضای درجه ۱ این انجمن و همچنین بسیاری از اعضای با سابقه انجمن نامبرده، مسئولین و دبیرهای بخش عکس در جراید و خبرگزاری‌ها هستند و در تمام این ۱۷ سالی که از تأسیس این انجمن می‌گذرد زمان بسیاری در اختیار بوده تا اقداماتی جهت سهولت در کار عکاسان زن و تخصیص حقوق واقعی از سوی ایشان صورت بگیرد. اگر تمام این سال‌ها برای انجام این اقدامات کافی نبوده، پس از دست یک نشان تازه نفس و نادرجا چه انتظاری می‌توان داشت.

در پی ذکر این نکات بی‌انصافی است اگر اقدامات و فعالیت‌های مناسب و به جای انجمن عکاسان مطبوعات ایران را به راحتی نادیده بگیریم. یکی از آنها همین اهدای نشان عکاس برتر است که در نوع خود قابل توجه است و البته تنها یک دوره از آغاز آن می‌گذرد و به هر صورت امید است همچون دیگر فعالیت‌های انجمن این نشان نیز مورد ارزیابی و بررسی دوباره قرار بگیرد.